

Het mag algemeen bekend beschouwd worden dat de jacht slechts een minimale invloed heeft op de stand van wild. Jachthouders zijn wettelijk verplicht zorg te dragen voor een duurzame en gezonde wildstand. Al hun inspanningen in het veld zijn daar op gericht. Deze inspanningen hebben als bijkomend voordeel dat de biotoop verbetert en dat daardoor de biodiversiteit toeneemt. En dat is wat tegenwoordig terecht nagestreefd wordt! Het voornemen van de Minister zou kunnen betekenen dat jachthouders een deel van hun wettelijke verplichting niet kunnen nakomen. Voorgaande geldt niet alleen voor haas en konijn, waarvoor de Minister voornemens is de jacht voor het komende seizoen landelijk of voor drie provincies niet open te stellen. Nee, het geldt ook voor de andere soorten op de wildlijst, eigenlijk voor alle in het wild voorkomende dieren. Waarom dan toch dit voornemen? We weten dat er wild geteld wordt, we weten dat er verschillende manieren van tellen zijn en we weten ook dat die manieren allemaal maar één doel hebben: het vaststellen van de aantallen waarin wilde dieren in de natuur aanwezig zijn. Soms is de telling van een soort een toevallige "bijvangst" bij de telling van een andere soort. Alleen al doordat het een bijvangst is is zij door haar onnauwkeurigheid ongeschikt om beleid op te baseren. Beter zou zijn om de gegevens die inmiddels bij provinciale overheden, de Faunabeheers-eenheden, zijn opgeslagen te gebruiken als basis voor beleid. Dat geeft ook ruimte voor ontwikkelen van standaard telprotocollen waardoor de resultaten daarvan valideerbaar zijn.

Kortom, in mijn ogen is het sluiten van de jacht geen oplossing. Laten we ons inspannen om te komen tot:

- eenduidig gevalideerde wildtellingen, bij voorkeur uitgevoerd door mensen van verschillende organisaties;
- stabiele vergroting van de biodiversiteit;
- investeringen in een degelijke, professionele handhaving op stroperij en/of loslopende huisdieren op plekken waar dat niet wenselijk/toegestaan is;
- onafhankelijk onderzoek naar de werkelijke oorzaken van het mogelijk teruglopen van de wildstand, waarbij te denken valt aan de activiteiten van predatoren;
- een duidelijke balans in de bescherming en ondersteuning van diverse diersoorten (voorbeeld predatoren in weidevogelgebied).

Daarbij is het mijns inziens niet juist dat ons land een rode lijst hanteert die afwijkt van de Europese rode lijst. De Europese lijst is gebaseerd op tellingen tot 10 jaar terug, de Nederlandse gaat tot 50 jaar terug. De grootschalige veranderingen in het Nederlandse landschap gedurende die lange periode hebben natuurlijk gevolgen voor de wildstand, deze is logischerwijze lager geworden maar deze is, mede dankzij de inspanningen van de jachthouders, nog steeds redelijk in biologische en maatschappelijke balans.